

var urigtigt, naar jeg paastod, at der ingen Penge kom til Landet; selvfølgelig kom der Penge, sagde den højtærede Minister. Det glæder mig. Jeg har min Viden fra den højtærede Finansminister, som i Udvalget forleden refererede, hvorledes det var Tanken at trække paa denne Kredit, efterhaanden som udenlandske Kreditter med Fordel kunde indløses. Og deraf slutter jeg, at det altsaa var Meningen at bruge Pengene paa den Maade, som Finansministeren gjorde Rede for, og som ogsaa maatte fremgaa af den Form, som Lovforslaget har faaet. Men det kan jo være, at jeg tager fejl, at det er Meningen at trække Pengene hjem og saa handle paa anden Maade. Men det er saa i hvert Fald ikke i Overensstemmelse med de Forklaringer, vi har faaet i saa Henseende. Altsaa, naar jeg har sagt, at der ingen Penge kom til Landet, er dette i Overensstemmelse med den Redegørelse, vi fik om Sagen, og som jeg mente at kunne slutte fra, at det maatte forholde sig saaledes. Selv om nu den højtærede Minister har Ret i, at der vil komme Penge til Landet, bliver det ikke ret mange Fireskillinger, thi saa vidt det ærede Medlem Hr. Zahle har oplyst, er det nogle og tres Millioner Kroner, som Behæftelsen til Udlandet i Forvejen andrager. Disse skal før eller senere forlods indløses ved Hjælp af denne Kredit, og saa bliver der ikke meget tilbage af de Dollars, man her tænker paa at optage som Kredit.

Jeg vil sluttelig til den højtærede Handelsminister sige, at det fremgaar af de Oplysninger, vi har modtaget, at Bankens Ledelse, Bankraadet og Bankens Direktion, ikke er spurgt, før det Lovforslag blev fremsat, med hvilket vi nu har beskæftiget os. Det var Genstand for Omtale her ved første Behandling, og det viste sig da, at der ikke var fremkommet nogen Erklæring fra Bankledelsen om, hvordan den saa paa Forslaget. Vi fik at vide her ved første Behandling, at Bankraadets Formand havde takket Handelsministeren — det benægter jeg aldeles ikke —, men da vi saa spurgte igennem Udvalget, om vi maatte faa at vide, paa hvilken Maade Banken havde udtalt sig, fik vi det Svar, at den overhovedet ikke havde udtalt sig. Den var altsaa ikke spurgt, og den Talemaade, at

Bankraadets Formand havde takket Ministeren, havde ikke noget med Realiteten at gøre. Jeg synes, at det er en Fejl; at Forslag af den Art gennemføres, uden at den, der har Ansvaret for Forretningens Førelse, bliver spurgt derom.

Jeg tager Anledning af dette til at henstille til den højtærede Minister nu at afholde sig fra at give Bankens Ledelse noget som helst Paalæg med Hensyn til, hvad der skal ske i Fremtiden. Jeg haaber, Bankraadet og Bankens Direktion maa være fri for at komme under Pres med Hensyn til at tiltræde en bestemt Ordning. Det er mig bekendt fra tidligere Tid, at Bankens Ledelse har beskæftiget sig med forskelligartede Planer om, hvordan Bankens Forhold kunde ordnes, ogsaa Planer, af hvilke i hvert Fald visse Sider syntes særdeles tiltalende. Men jeg kunde godt tænke mig, at man med den Fremgangsmaade, som jeg altsaa nu ved anvendes, vil forsøge at paalægge Bankens Ledelse Betingelser i en bestemt Retning. Jeg haaber ikke, at dette bliver Tilfældet, og at det altsaa i og for sig er overflødigt at have sagt dette.

Jeg vil gerne i Anledning af den højtærede Finansministers Bemærkninger sige, at man selvfølgelig altid kan strides om, hvorvidt Tidspunktet for Optagelse af et Laan eller en Kredit er gunstigt eller kan ventes at blive endnu gunstigere; man kan strides om, hvad der maatte blive muligt i Fremtiden i Retning af billigere eller dyrere Laan. Det erkender jeg, derom har jeg heller ikke forsøgt at optræde som Spaamand. Jeg har spurgt en særdeles kyndig Vejleder, en af dem, som ogsaa nu og da vejleder Staten, og han har sagt, at efter hans Skøn var der Udsigt til en betydelig Fordyrelse af Pengemarkedet. Skulde vi altsaa bygge herpaa, var Tidspunktet velegnet til Optagelse af et stort fast Laan fremfor, at vi skal indløse dette midlertidige under dyre Betingelser om et Aar. Men jeg erkender, at det kan være, han tager fejl, og at den højtærede Finansminister har Ret; det skal jeg aldeles ikke opkaste mig til Dommer over. Hvad jeg derimod har sagt, og hvad jeg fastholder, er, at Betingelserne i dette er risikable. Ingen ved, paa hvilket Tidspunkt og med hvilken Styrke den Rente,